

ПРОБЛЕМИ УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ АДМІНІСТРАТИВНИХ СТЯГНЕНЬ ЗА ВЧИНЕННЯ НАСИЛЬСТВА В СІМ'Ї

О.Ю. Дрозд

*кандидат юридичних наук,
доцент кафедри адміністративної діяльності
Національної академії внутрішніх справ*

Постановка проблеми Адміністративна відповідальність є важливим інструментом державного управління. Це, насамперед, пов'язано з широкою сферою її застосування. Проте існує багато проблем, які потребують свого термінового вирішення. Серед них необхідно виокремити проблему дотримання права особи на вільний розвиток своєї особистості, реального забезпечення прав осіб, які притягуються до адміністративної відповідальності, а також проблему ефективності заходів адміністративної відповідальності та забезпечення виконання адміністративних стягнень тощо.

У цій статті нами здійснена спроба визначення поняття системи та видів адміністративних стягнень, що застосовуються до правопорушників за вчинення насильства у сім'ї, невиконання захисного припису або непроходження корекційної програми.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Слід зазначити, що питанням психологічного, адміністративно та кримінально-правового регулювання суспільних відносин у сфері попередження насильства в сім'ї присвячені праці О.М. Бандурки, М.М. Биргеу, Ю.П. Битяка, О.І. Белової, М.А. Бондаренка, В.Є. Бондара, А.А. Бови, В.І. Ветрова, В.В. Вітвіцької, Л.Л. Гоголевої, Б.М. Головкина, Н.І. Гончарова, В.Т. Дзюби, Л.В. Дорош, В.І. Женунтія, А.Н. Ігнатовича, С.Г. Киренка, М.М. Корчового, О.В. Ковальової, Т.О. Коломоєць, Г.Г. Криволапова, Є.В. Курінного, Л.В. Левицької, К.Б. Левченко, П.С. Матишевського, А.О. Монаєнка, В.К. Негоденка, О.В. Негодченка, С.В. Петкова, Г.О. Пономаренко, Д.В. Приймаченка, С.М. Рахметова, О.Ю. Синявської, В.М. Смітєнка, В.В. Сташиса, І.М. Трубавіної, М.О. Тучака, О.А. Удалової, О.В. Швед, Н.В. Шость, Я.М. Яковлева, О.С. Якубова, С.С. Яценка, Н.С. Юзікової та інших науковців.

Метою статті є аналіз та висвітлення проблеми вдосконалення системи адміністративних стягнень за вчинення насильства в сім'ї.

Основні результати дослідження. Важливою складовою адміністративної відповідальності є система адміністративних стягнень. Під адміністратив-

ним стягненням Н.В. Хорошак пропонує розуміти покарання, закріплене санкцією порушеної правової норми чи норми, яка забезпечує її захист та застосовується органами адміністративної юрисдикції до особи, що вчинила адміністративний проступок [1, с.4]. Проаналізувавши наведене визначення, слід зазначити, що воно не охоплює заходів попередження, що є характерною особливістю адміністративного стягнення. Наприклад, В.В. Копейчиков під терміном «адміністративне стягнення» розуміє захід відповідальності, що застосовується з метою виховання особи, яка вчинила адміністративний проступок, а також попередження скоєння нових правопорушень як самим правопорушником, так й іншими особами [2, с.163].

Що стосується поняття «система», то у Сучасному тлумачному словнику української мови він визначається як «порядок, зумовлений правильним, планомірним розташуванням та взаємним зв'язком частин чого-небудь; форма організації, будова чого-небудь (державних, політичних, господарських одиниць, установ та ін.); будова, структура, що становить єдність закономірно розташованих та функціонуючих частин» [3, с.652].

Як зазначає В.В. Копейчиков, усі стягнення, будучи пов'язаними між собою, утворюють єдину систему, що базується на підставах і меті їх застосування, можливості їх взаємозаміни. У цьому процесі основним чинником є мета, передбачувана стягненням. Мету стягнення складають: покарання правопорушника, припинення протиправного вчинку, відновлення порушених правовідносин, виправлення правопорушника та попередження можливих із його боку нових проступків, а також відшкодування завданих проступком збитків [2, с.164].

Загальна система адміністративних стягнень наведена в ст. 24 КУпАП, де їх перераховано з урахуванням зростання суворості: попередження; штраф; оплатне вилучення предмета, який став знаряддям вчинення або безпосереднім об'єктом адміністративного правопорушення; конфіскація такого предмета або грошей, отриманих унаслідок вчинення адміністративного правопорушення; позбавлення спеціального права, наданого даному громадянину; громадські роботи, виправні роботи; адміністративний арешт [4].

Насильство в сім'ї є діянням, за яке законодавством України передбачено настання кримінальної, адміністративної чи цивільно-правової відповідальності. За підстав, що вчинені членом сім'ї діяння (дії або бездіяльність) за своїм характером не тягнуть за собою, відповідно до закону, кримінальної відповідальності, згідно з ч.2 ст.9 КУпАП, настає адміністративна відповідальність.

Адміністративна відповідальність за діяння, які охоплюються поняттям «наси́льство в сім'ї», передбачена низкою норм КУпАП, серед яких одні належать до норм, як і встановлюють відповідальність виключно за насильство в сім'ї, інші – до норм, якими відповідальність встановлена за діяння, що за певних обставин можуть утворювати насильство в сім'ї [5, с.144].

Стаття 173-2 КУпАП «Вчинення насильства в сім'ї, невиконання захисного припису або непроходження корекційної програми» можна віднести до спеціальних норм, які передбачають адміністративну відповідальність за вчи-

нення насильства в сім'ї. Санкціями цієї статті передбачено накладення чотирьох видів стягнень – штраф, громадські роботи, виправні роботи та адміністративний арешт. Слід зазначити, що, згідно із ч.3 ст.24 КУпАП, передбачено можливість доповнення законодавчими актами існуючої системи адміністративних стягнень новими видами [6, с.44]. Законом України «Про попередження насильства в сім'ї» передбачено здійснення спеціальних заходів із попередження насильства в сім'ї, зокрема: винесення офіційного попередження про неприпустимість вчинення насильства в сім'ї; взяття на профілактичний облік; направлення для проходження корекційної програми; винесення захисного припису; стягнення коштів на утримання жертв насильства в сім'ї у спеціалізованих установах для жертв насильства в сім'ї. На нашу думку, зазначені заходи є за своєю суттю видом адміністративного стягнення, адже за своєю правовою природою вони є близькими. Вважаємо, що їх необхідно класифікувати як спеціальні норми, які передбачають адміністративну відповідальність за вчинення насильства в сім'ї [7].

Дискусійною, але такою, що заслуговує на підтримку, є позиція В.М. Вересова, який зазначає, що в чинному законодавстві існують інші норми, які встановлюють відповідальність за окремі прояви насильства в сім'ї. Їх особливістю є те, що передбачені ними адміністративні правопорушення не обмежуються сферою сімейного насильства, а можуть бути вчинені й у зв'язку з іншими діями:

– ст.180 КУпАП «Доведення неповнолітнього до стану сп'яніння», яка передбачає відповідальність, у тому числі й за психологічне насильство у вигляді доведення неповнолітнього до стану сп'яніння батьками неповнолітнього або особами, які їх замінюють;

– ст.184 КУпАП «Невиконання батьками або особами, що їх замінюють, обов'язків щодо виховання дітей», тобто ухилення батьків або осіб, які їх замінюють, від виконання передбачених законодавством обов'язків щодо забезпечення необхідних умов життя, навчання та виховання неповнолітніх дітей. Такі дії, за певних умов, можуть бути розцінені як економічне або психологічне насильство в сім'ї;

– ст.173 КУпАП «Дрібне хуліганство», тобто нецензурна лайка в громадських місцях, образливе чіпляння до громадян та інші подібні дії, що порушують громадський порядок і спокій громадян, також передбачає відповідальність за дії, що у багатьох випадках супроводжує насильство в сім'ї, зокрема такі його види, як фізичне та психологічне;

– ст.186 КУпАП «Самоуправство», як самовільне, всупереч встановленому законом порядку, здійснення свого дійсного або гаданого права, що не завдало істотної шкоди громадянам, – це правопорушення може виступати як прояв економічного насильства в сім'ї і полягати у протиправному розпорядженні одним членом сім'ї майном, що належить йому та іншому членові сім'ї на праві спільної сумісної власності;

– ст.51 КУпАП «Дрібне викрадення чужого майна», яка може застосовуватися до осіб, які вчинили економічне насильство в сім'ї у вигляді протиправного заволодіння майном, що належить іншому членові сім'ї на праві приват-

ної власності, за умови, що вартість такого майна не перевищує трьох неоподатковуваних мінімумів доходів громадян [5, с.144]. Вважаємо, що зазначені норми необхідно класифікувати як факультативні.

Таким чином, система стягнень за вчинення насильства в сім'ї, невиконання захисного припису та непроходження корекційної програми складається із спеціальних та факультативних норм. До спеціальних необхідно віднести норми, передбачені ст.173-2 КУпАП та розділом III Закону України «Про попередження насильства в сім'ї». До факультативних – норми, що можуть мати окремі ознаки насильства в сім'ї і які можуть бути вчинені як окремо, так і в поєднанні зі спеціальними.

Слід зазначити, що сьогодні значною проблемою є ефективність застосування адміністративних стягнень за вчинення насильства в сім'ї. З моменту набуття чинності Закону України «Про попередження насильства в сім'ї» й до сьогодні в науковій періодиці серед як теоретиків, так і практиків точаться дискусії щодо доцільності застосування адміністративних стягнень за вчинення насильства в сім'ї, які полягають в обмеженні майнових прав правопорушника. Основну думку з цього приводу сформулював В.М. Вересов, який зазначив, що «беручи до уваги той факт, що майно такого правопорушника у переважній більшості випадків перебуватиме у сумісній спільній власності подружжя або сумісній спільній власності батьків та дітей, обмеження майнових прав винного одночасно означатиме й обмеження майнових прав потерпілої особи, що навряд чи можна визнати доцільним» [5, с.144].

Як зазначає Т.О. Коломоєць, адміністративний штраф – універсальний вид адміністративного стягнення, один із найпоширеніших видів юридичних штрафних санкцій, якому притаманні загальні риси штрафної (каральної) санкції й певні специфічні ознаки: множинність органів адміністративно-штрафної юрисдикції, розмаїття суб'єктів, до яких застосовується штраф, порівняно невеликі розміри, досить спрощений порядок застосування, значний виховний, превентивний (поєднання загальнопревентивного та конкретнопревентивного факторів), репресивний потенціал, оперативність процедури стягнення [8, с.9].

Якщо проаналізувати санкції, передбачені ст.173-2, то передбачені цією статтею штраф та виправні роботи (що, згідно ст.31 КУпАП, застосовуються на строк до двох місяців із відбуванням їх за місцем постійної роботи особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, і з відрахуванням до двадцяти процентів її заробітку в доход держави) прямо накладають на правопорушника (а отже і на жертву) обмеження майнових прав. Застосування такого виду адміністративного стягнення як адміністративний арешт прямо не передбачає таких обмежень. Проте, згідно із ч.3 ст.328 КУпАП, особам, підданим адміністративному арешту, за час перебування під арештом заробітна плата за місцем постійної роботи не виплачується. Тим самим відбувається непряме обмеження майнових прав правопорушника. Крім того, практика свідчить, що сьогодні відбування адміністративного арешту в багатьох випадках призводить до втрати роботи такою особою. Саме тому адміністративний арешт повинен застосовуватися за вчинення насильства в сім'ї як крайній захід.

Подібна проблема існує і з таким видом спеціальних заходів, передбачених ст.14 Закону України «Про попередження насильства в сім'ї», як стягнення коштів на утримання жертв насильства в сім'ї у спеціалізованих установах для жертв насильства в сім'ї. По-перше, це знову побічно впливає на майнові права потерпілої особи. По-друге, на практиці це призводить до такої ситуації, що інколи від виконання вимог цього спеціального заходу правопорушником залежить термін перебування жертви насильства в сім'ї при зазначених установах – досить часто правопорушники свідомо затягують сплати, знаходять при цьому будь-які формальні підстави або просто ігнорують подібні вимоги.

Спробу вирішити зазначені проблеми було здійснено під час прийняття Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення законодавства стосовно протидії насильству в сім'ї» [9] шляхом обговорень. Проте, як зазначає М. Євсюкова, «дискусія стосовно штрафів закінчилася не просто їх залишенням, а навіть збільшенням. Так, тепер ч.1 ст.173-2 передбачає накладення штрафу від трьох до п'яти неоподаткованих мінімумів доходів громадян, а ч.2 – від п'яти до десяти неоподаткованих мінімумів доходів громадян» [10, с.359]. Також вона наводить дані Департаменту виконавчої служби, за якими «майже 50% штрафів за вчинення насильства в сім'ї взагалі не сплачуються». На її думку, стягнення у вигляді штрафу майже не здійснюють вплив на особу правопорушника. Ситуація на краще змінилася з прийняттям Закону України «Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо посилення відповідальності за окремі правопорушення» [11], згідно з яким у ст.173-2 КУпАП було внесено зміни про застосування такого виду стягнення, як громадські роботи.

Дискусії сьогодні викликає наявність в КУпАП такого виду адміністративного стягнення, як виправні роботи. Як зазначає І.О. Сквірський, у вітчизняній правовій літературі на сьогодні сформувалося два протилежні погляди щодо подальшого існування виправних робіт як виду адміністративного стягнення. Прихильники першої, базуючись, передусім, на досвіді РФ, де у новому КУпАП таке стягнення взагалі не передбачене, вважають існування виправних робіт недоцільним, їх потенціал таким, що є абсолютно неприйнятним для сучасних потреб правозастосування [12, с.295]. Прихильники другої, спираючись на досвід Білорусі, Азербайджану, Таджикистану, Туркменистану, Вірменії та деяких інших пострадянських держав, зазначають, що «запозичення лише досвіду РФ ... не є абсолютно виправданим». У цілому, підтримуючи думку І.О. Сквірського щодо «збереження виправних робіт як виду адміністративного стягнення ...за умови істотної модифікації потенціалу, бо при їх вилученні рівнозначної заміни стягненням із комплексним характером не пропонується, чим порушується баланс адекватності реакції держави та адміністративного проступку» [13, с.17], ми все ж пропонуємо виключити виправні роботи як вид адміністративного стягнення за вчинення насильства в сім'ї.

На нашу думку, найбільш ефективним видом адміністративного стягнення за вчинення насильства в сім'ї є громадські роботи, що, згідно ст. 30-1, полягають у виконанні особою, яка вчинила адміністративне правопорушення, у вільний від роботи чи навчання час безоплатних суспільно корисних робіт,

вид яких визначають органи місцевого самоврядування. По-перше, як вже зазначалося, вони не є стягненням, що обмежує майнові права особи. Це, у свою чергу, вплине на мотиваційний момент звернення жертви насильства в сім'ї до правоохоронного органу. По-друге, застосування такого виду робіт матиме значний виховний ефект, оскільки, як засвідчує практика, основною роботою, яку призначають органи місцевого самоврядування, є наведення порядку в громадських (тобто людних) місцях.

Аналізуючи ефективність такого спеціального заходу з попередження насильства в сім'ї, як винесення захисного припису, слід зазначити, що його застосування пов'язане з низкою проблем. По-перше, досить довгий час не існувало належної правової підтримки та законодавчої бази його застосування. На практиці це призводило до того, що захисні приписи були ефективними лише тоді, коли партнери мешкали окремо, але вони зовсім не мають сенсу, коли партнери живуть разом, тому що не існує положень про окремі помешкання для винуватців. Крім того, неможливо було застосувати адміністративну відповідальність за невиконання захисного припису, коли пара жила у громадянському шлюбі. Зазначені зміни у чинному законодавстві допомогли частково врегулювати цю проблему.

Проведене нами опитування засвідчило, що застосування цього виду спеціального заходу працівниками служби ДІМ є проблемним. Зокрема, на запитання про застосування, передбачених Законом України «Про попередження насильства в сім'ї» захисних приписів 76% опитаних відповіли, що постійно застосовують їх у своїй службовій діяльності, 15,1% – що не застосовують, а 8,9% вважають їх застосування безперспективним у зв'язку з тим, що вони є неефективними.

Вважаємо, що для вирішення цієї проблеми, а також забезпечення безпеки жертви насильства в сім'ї необхідно внести зміни до КУпАП в частині розширення виду адміністративних стягнень. Зокрема, пропонується доповнити положення, щодо яких можуть бути встановлені особливі вимоги до поведінки особи, яка вчинила насильство в сім'ї. Сутність цих вимог може мати як характер обмеження певних прав правопорушника, так і зобов'язальний характер – наприклад, заборона купувати, зберігати, носити і використовувати вогнепальну й інші види зброї, або з'являтися до органів внутрішніх справ від одного до чотирьох разів на місяць для профілактичної бесіди.

Також однією з головних проблем, які сьогодні потрібно вирішити, є проблема проходження корекційної програми особами, які вчинили насильство в сім'ї. У п.13 ст.1 Закону України «Про попередження насильства в сім'ї» наведено визначення поняття «корекційна програма» – «програма, спрямована на формування гуманістичних цінностей та ненасильницької моделі поведінки в сім'ї особи, яка вчинила насильство в сім'ї» [7]. Вважаємо, що це визначення потребує вдосконалення. По-перше, термін «програма» є вузьким визначенням для кола завдань, які необхідно вирішувати в процесі її реалізації. Під програмою прийнято розуміти наперед продуманий план будь-якої діяльності, роботи [14, с. 1148]. Подібної думки й М. Євсюкова, яка вважає, що «з особою, яка вчинила насильство в сім'ї, повинна вестися корекційна робота,

яка серед іншого має включати в себе корекційну програму, а не обмежуватися нею» [15, с.158]. У свою чергу, вважаємо, що поняття «корекційна робота» теж не відповідає змісту необхідних дій, адже категорія «робота» не розкриває весь спектр дій, які необхідно виконати для досягнення поставленої мети. Вважаємо за доцільне використовувати термін «комплекс заходів». Проблема полягає не тільки в термінології – вважаємо, виправлення особи – «агресора» – можливе тільки за допомогою комплексу заходів оснований на використанні різних методів, технік і прийомів. По-друге, визначена мета – «формування гуманістичних цінностей та ненасильницької моделі поведінки» є досить узагальненою та не визначеною. По-третє, на нашу думку, корекційна програма повинна передбачати не тільки корекцію поведінки особи, яка вчинила насильство в сім'ї. Вона повинна містити заходи діагностичного та профілактичного характеру, тобто попереджувати вчинення цих протиправних дій та виявляти на ранніх стадіях прояви насильства в сім'ї – девіантну поведінку. Слід зазначити, що під девіацією прийнято розуміти соціальну поведінку, що відхиляється від тієї, що вважається нормальною чи соціально прийнятною у суспільстві або в соціальному контексті, а під девіантною поведінкою – соціально небезпечною поведінку, що відхиляється від норми [14, с.278]. Саме тому у запропонованому нами визначенні корекційної програми ми вживаємо термін «девіантна поведінка», вважаючи що такі поняття, як «протиправна поведінка» або «злочинна поведінка» є вузькими за своїм значенням.

Висновок. Узагальнюючи викладене, вважаємо, що під *корекційною програмою* необхідно розуміти *оснований на використанні різних методів, технік і прийомів комплекс заходів діагностичного, профілактичного та корекційного характеру, спрямованих на виправлення девіантної поведінки особи, яка вчинила насильство в сім'ї.*

Також пропонуємо:

- вилучити адміністративне стягнення у вигляді виправних робіт із положень ст. 173-2 КУпАП;
- залишити адміністративне стягнення у вигляді штрафу як альтернативу громадським роботам у випадках, передбачених ч.3 ст. 30-1 КУпАП;
- залишити адміністративне стягнення у вигляді адміністративного арешту у нормах ст. 173-2 КУпАП як крайній захід.

Сьогодні залишається невирішеною проблема невиконання постанов про накладення адміністративного стягнення. Основними причинами цього є: прогалини в адміністративно-деліктному законодавстві; відсутність контролю органу, що виніс постанову; недоліки в діяльності органів адміністративно-штрафної юрисдикції; порушення правил оформлення матеріалів адміністративної справи; неможливість виконання постанови через низку чинників (наприклад, через відсутність грошових коштів та майна у правопорушника).

Проблема подолання насильства в сім'ї є надзвичайно складною і об'єднує безліч взаємопов'язаних аспектів – соціальних, юридичних, економічних, медичних, психологічних, політичних. Тому вона потребує комплексного вирішення, зокрема здійснення заходів правового характеру, підтримки і захисту жертв, надання їм соціальної допомоги.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Хорощак Н.В.* Адміністративні стягнення та їх застосування: автореф. дис. ... канд. юр. наук : спец. 12.00.07 - адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право / Н.В. Хорощак. – К., 2003. – 16 с.
2. *Копейчиков В.В.* Правознавство: [навч. посіб.] / В.І. Бобир, С.Е. Демський, А.М. Колодій та ін. – К. : Юрінком Інтер, 1999. – 704 с.
3. Сучасний тлумачний словник української мови / За заг. ред. В.В. Дубчинського. – Х. : ВД «ШКОЛА», 2007. – 832 с.
4. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 7 грудня 1984 р. // Відомості Верховної Ради Української РСР. – 1984. – додаток до № 51. – Ст. 1122 (із змінами та доповненнями).
5. *Вересов В.М.* Адміністративна відповідальність за насильство в сім'ї : проблеми вдосконалення законодавства / В.М. Вересов // Права людини в діяльності органів внутрішніх справ України: матеріали наук.-практ. конф. (11-13 травня 2006 р.). – К. : Титул, 2006. – С. 144-146.
6. Адміністративна відповідальність в Україні: [навчальний посібник] / За заг. ред. А.Т. Комзюка. – [2-е вид., перероб. і доп.] – Х. : Ун-т внутр. справ, 2000. – 99 с.
7. Про попередження насильства в сім'ї: Закон України від 15 листопада 2001 року №2789-III // Відомості Верховної Ради. – 2002. – №10. – ст.70 (із змінами).
8. *Коломоєць Т.О.* Штрафи за законодавством про адміністративні правопорушення: автореф. дис. ... канд. юр. наук: спец. 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право / Т.О. Коломоєць. – Х., 1999. – 16 с.
9. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення законодавства стосовно протидії насильству в сім'ї: Закон України від 25.09.2008 № 599 // Відомості Верховної Ради. – 2009. – №13. – Ст. 153.
10. *Євсюкова М.* Аналіз змін до законодавства України щодо протидії насильству в сім'ї / М. Євсюкова // Забезпечення прав і свобод людини і громадянина в діяльності органів внутрішніх справ України за сучасних умов : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф., Київ, 4 грудня 2009 р. / Державний науково-дослідний інститут МВС України, Управління моніторингу дотримання прав людини в діяльності ОВС Апарату Міністра МВС України, Київський регіональний центр Академії правових наук, Міжнародний жіночий правозахисний центр «Ла Страда – Україна». – К. : ДНДІ МВС України, 2009. – Х. : Права людини, 2009. – С. 357-360.
11. Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо посилення відповідальності за окремі правопорушення: Закону України від 02.12.2010 № 2744-VI // Голос України від 31.12.2010 – № 250.
12. *Сквірський І.О.* Виправні роботи як вид адміністративного стягнення / І.О. Сквірський // Держава і право: зб. наук. праць. «Юридичні і політичні науки». Вип. 35. – К. : Ін-т держави і права ім. В.М.Корецького НАН України, 2007. – С.295-297.
13. *Сквірський І.О.* Виправні роботи як вид адміністративного стягнення за законодавством України: теорія, досвід та практика застосування: автореф. дис.... канд. юр. наук: спец. 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право / І.О. Сквірський. – Х., 2007. – 22 с.
14. Великий тлумачний словник сучасної української мови / [голов. ред. В.Т. Бусел, редактори-лексикографи: В.Т. Бусел, М.Д. Василюга-Дерibas, О.В. Дмитрієв, Г.В. Латник, Г.В. Степенко]. – К. : Ірпінь : Перун, 2005. – 1728 с.

15. Євсюкова М. Деякі проблеми забезпечення проходження корекційних програм особами, які вчинили насильство в сім'ї з боку органів внутрішніх справ / М. Євсюкова // Дотримання прав людини в діяльності МВС / Харківська правозахисна група. – Х. : Права людини, 2009. – С. 156-158.

Дрозд О.Ю. Проблеми удосконалення системи адміністративних стягнень за вчинення насильства в сім'ї

У статті досліджено система адміністративних стягнень за вчинення насильства в сім'ї. Деталізовано процедуру накладення зазначених стягнень за насильства в сім'ї. Проведено аналіз системи зазначених стягнень та проаналізовано законодавство про адміністративну відповідальність. Визначені проблемні аспекти та запропоновано шляхи їх удосконалення.

Ключові слова: насильство в сім'ї, адміністративна відповідальність, адміністративне стягнення, правопорушення, захисний припис, корекційна програма, система стягнень.

Дрозд А.Ю. Проблемы совершенствования системы административных взысканий за совершение насилия в семье

В статье исследована система административных взысканий за совершение насилия в семье. Детализировано процедуру наложения указанных взысканий за насилие в семье. Проведен анализ системы указанных взысканий и проанализировано законодательство об административной ответственности. Определены проблемные аспекты и предложены пути их совершенствования.

Ключевые слова: насилие в семье, административная ответственность, административное взыскание, правонарушения, защитное предписание, коррекционная программа, система взысканий.

Drozdz O. Y. Problems improving the system of administrative penalties for domestic violence

In the article the system of administrative penalties for committing domestic violence. Detailed procedure for the imposition of these penalties for domestic violence. The analysis of these penalties and analyzed legislation on administrative responsibility. Identify problematic aspects and ways to improve them.

Key words: domestic violence, administrative responsibility, administrative penalty offense protective order, correctional program, the system of penalties.

Стаття надійшла до редакції 30.01.2015.